

[Poul Møller.]

Danmarks vedkommende ville fratage os enhver øre til militærudgifter, således at vi i hvert fald ikke var i stand til at yde noget som helst militært bidrag til Congo. Jeg synes, det var en ensidig tale. Det var den gamle kommunist, der stadig var der, og så længe det ærede medlem fører så ensidig tale, tror jeg ikke, han skal gøre sig håb om, at der vil blive hørt meget på ham her i tinget, i alt fald ikke hørt på ham på den måde, at man vil overveje hans synspunkter og følge dem.

Den højtærede udenrigsminister takker jeg for de svar, han gav mig. Tiden er jo så fremskreden, at det nok ikke vil være rigtigt at genoptage hele drøftelsen, og vi får vel lejlighed til senere at vende tilbage til alle disse problemer vedrørende de seks og de syv. Jeg er klar over, at den højtærede udenrigsminister ikke tror på risiko 2 og 3 i min klare risikofremstilling, og vi må så håbe på, at den højtærede udenrigsminister får ret. Jeg synes, det var godt, at den højtærede udenrigsminister gav tilsagn om at ville medvirke til en undersøgelse og overvejelse af den tanke, det ærede medlem hr. Per Federspiel fremførte. Vi må jo stadig væk prøve på at se, om man ikke ved en konstruktiv indsats kan skabe mulighed for en europæisk løsning.

Jeg skal så til sidst gøre en enkelt bemærkning til den højtærede kirkeminister. Jeg fik ikke noget svar fra den højtærede statsminister, men jeg kan vel gå ud fra, at kirkeministerens svar udtrykker også det, statsministeren kunne have tænkt sig at svare vedrørende hans billigelse af, at kirkeministeren taler i påsken. Den højtærede kirkeminister skal lade være med at føle ængstelse for det frie folkestyre, fordi hun for en gangs skyld bliver interPELLERET her i folketinget; det er også en del af det frie folkestyre, at man kan drage en minister til ansvar i folketinget, og vi drager den højtærede kirkeminister til ansvar eller rettere sagt den højtærede statsminister, men da han unddrog sig at svare, trådte kirkeministeren som den tapre kvinde, hun er, i hans sted, og det har hun naturligvis ret til. Der er imidlertid ingen grund til ængstelse for det frie folkestyre, fordi vi rejser dette spørgsmål. Den højtærede kirkeminister må for min skyld tale, hvor

hun vil, når hun vil og med hvem som helst og for hvem som helst, men kirkeministeren må ikke forvente, at det så ikke skaber tvivl om den politik, der er regeringens — så længe hun er medlem af regeringen. Kirkeministeren har sikkert i sin tid — i anden forbindelse ganske vist — over for andre personer fremhævet, at en minister ikke måtte føre privat udenrigspolitik, ikke holde taler, der kunne skade landets udenrigspolitik. Jeg ved, at det har været både socialdemokratiets og hele regeringens udenrigspolitik til denne dag, at den nedrustning, der skal foregå, skal foregå gensidigt og kontrolleret, og jeg ved, at det, der foregår ved atomvandringen, er en opfordring til en ensidig og ukontrolleret nedrustning udelukkende i den frie verden og ikke i den verden, hvor demonstrationer er forbudt.

Nu vil jeg naturligvis gerne vente med at dømme den højtærede kirkeminister, til jeg har hørt talen; men jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede kirkeminister ikke kan forstå, at det også skaber ængstelse i vore sind, at kirkeministeren med sit gode navn stiller sig til rådighed for dette foretagende; jeg siger: med sit gode navn, for jeg har ingen grund til at nære mistvivl over for dette navn, endnu ikke i hvert fald; men jeg begriber ikke, at den højtærede kirkeminister ikke kan forstå vor ængstelse — er det kun andres ængstelse, der skal tages hensyn til? — ikke kan forstå vor ængstelse, fordi man her prøver på at igangsætte en propaganda og en agitation, som får et, jeg havde nær sagt officielt og legalt præg ved, at den højtærede kirkeminister taler, en agitation, der kan føre til svækkelse af magtbalancen, svækkelse af den side, vi står på. Jeg ved, at langt ind i kirkeministerens parti er der medlemmer, der mener det samme som jeg om kirkeministerens tilsagn om at tale ved den lejlighed. Jeg har intet imod frihed; men jeg mener, at som minister må man have visse forpligtelser over for den regering, man er medlem af, således at man ikke udadtil, og indadtil over for befolkningen, skaber tvivl. Jeg vil lade sagen falde på nærværende tidspunkt; men jeg vender tilbage til den, hvis den tale, der bliver holdt, er af en sådan karakter, at den forøger tvivlen vedrørende regeringens udenrigspolitik.